

Szászi Zoltán

VÍZ FÖLD FÁK ÉG

impressziók vízparti sétányon

1.

minden lekerekítve
a Teremtő vérhólyagjai
vörös sziklák

visszaguruló hullámverés
ujjak közt omló homokcsík
kicsorran felhabzik

korhadék remeg a sellő tetején
tán platánlevél
mint testre tapadt fürdőruha
rajzolatát ezt is
mohón körbeírja a nap

gyorsmentő vijjog
rám dől a szélroham
majd hirtelen csend
apróhalak
szórt kincs
mind mozdulatlan
érmét dobok

2.

a gyógyforráshoz
indul egy szívbeteg
kezében cseppnyi bögre
zsebében cigaretta
csak a doktor úr ne lássa meg
száz lépés után zihálva
beállított szívritmus ketyeg

szabályos
minden az

a szívkörház erkélye is amire
a szigorú szóke nővér lép ki
s még kettő egy barna s egy vörös
nevetnek
senki nem halt ma meg

3.

kiseperve a sétány
gondosan
mintha várná
a szicíliait
sok nyurga platán
haja lobog
mind megnőtt
de a reggel most is ugyanolyan
hiú madártündér
Salvatore

Szedes Katalin

VÁROSOK

Klaipedák és 56-ok

Nagyvárosban születtem,
világháborúban,
sok szépet (de hasznosat
máshol sem) tanultam.

*

Az állami cég apám
testét el se vitte,
összefogtak utcaszám
társaink helyette.

Ládát készítettek,
és telken gödröt ástak,
így temették el, hiszen
szag lett volna másnap.

Gyermekkorom dísztelen
ezzel érte végét,
de míg élek, tisztelem
utcánk tarka népét.

*

Ám családom és a nép
sokasult azóta,
úgy belakta mind helyét,
mint betyár bozótba.

Vári Fábíán László

KÉPESLAPOK GENOVÁBÓL

***

Ma reggel pártában jön fel a nap,
felveszem én is ünnepi arcom.
Egy nőstény szellőcske bokámba kap,
sikong, s tovairamlík a parton.
A Régi Kikötő bulira készül,
az ifjak már tűzzel töltekeznek.
Csak szépítkezettek, tündéarcok,
dús öröme fel, ti tündértettek!

***

Bár lángszórók mohognak az ég alatt,
a szűk utcákban örök az árnyék.
Rám szemközt négy büszke maszaj halad:
Genova helyett Kenyában járnék?
A sarkon bizsu-kalmár fordul élém,
fogsorát villantja, magas a kedve,
s előttem a döner kebabos út
hűtőmágnessel van kikövezve.

***

A felhők alól megláttam a tengert –
csak úgy szikrázott rengeteg teste!
De színe, Istenem, akárcsak szemed,
hibátlan-kék és tiszta lehetne.
Ehelyett torzszülött szemétszigetté
verik a szennyet a hullámok össze.
Sirályok szállnak rá, s vágyakoznak
a fészekdajkáló part-meleg löszre.

***

Egy reggel majd csadorban kel fel a nap,
s arcunk rózsája akkor vált fehérre.
Felszisszen Kolumbusz a pálmák alatt.
Don Cristoforo, imához, térdre!
Megrázkódik a nagy monumentum,
az admirál' márvány térdei törnek...
S megindulnak az inka városok,
egüinkre sötét nyilak röpülnek.

***

A kalibrált szájú próféták jelzik:
a pohárban ismét habzik az oldat,
és repülőszőnyeg-kötélékek
blokkolják körbe az uniós Holdat.
A vezér aztán a Földnek fordul,
s felzúg a radar-rengeteg erdő.
Ember, a földre! S te lóra, Uram,
ha még hiszed, hogy országod eljő!